

ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a fapturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Sub îngrijirea unui comitet

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. O poruncă nouă
2. Răscoala lui Core
3. Unde ne vom duce?

4. Lumina și întunericul
5. Marele mister
6. Lecțiuni Biblice

7. Aviz
8. Botezuri cu Duh Sfânt

O poruncă nouă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții...“ Ioan 13:34,

După Cuvântul lui Dumnezeu care zice: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“. (Mat. 18:20) noi înțelegem că Biserica lui Hristos este o adunare de mai multe persoane, cari în Numele Lui, cântă, se roagă, învață, predică, etc. Biserica primilor creștini a stăruit în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în fringerea pâinii și în rugăciuni. Fapte 2:42. Dacă într-o grupare de credincioși = fie ei din orice grupare religioasă = nu se stăruiește în învățătura apostolilor, nu se poate propăși înainte. Aceea grupare trebuie să se lichideze, ori să o sfârșească în lume. Numai învățătura apostolilor este aceea, care ne arată nouă drumul adevărat, ne arată pe Dumnezeu Cel Sfânt, pe Isus ca Domnul ca Mântuitor și ființa noastră ca păcătoasă care are lipsă de acest Mântuitor. Nu ajunge numai că noi am crezut odată în învățătura apostolilor, decât noi trebuie să stăruim în această învățatură până la sfârșit pentru ca nu cumva să pierdem rodul muncii noastre. II Ioan v. 8. Apoi noi avem lipsă să stăruim în legătura frățească. Diavolul se luptă foarte mult să rupă această legătură dintre copiii lui Dumnezeu, pentru ca astfel ei să-și piardă lumina și să devină niște ființe slabe și fricoase, fără putere de a opune rezistență împotriva păcatului. După cum un membru din corpul nostru care este tăiat din corp, nu mai are legătură nici cu capul și nici cu celelalte membre, tot așa nici acela nu are legătura cu Domnul Isus și nici cu ceilalți frați care

este tăiat sau care nu stăruiește în legătura frățească. Legătura noastră frățească este în Hristos. În fringerea pâinii se reînnoiește legătura noastră frățească, fiindcă Domnul Isus este „pâinea, iar noi ne hrănim din ea, alcătuim corpul Lui. Numai după ce stăruim în învățătura apostolilor, numai după ce stăruim în legătura frățească și în fringerea pâinii, numai atunci putem să ne rugăm împreună și numai atunci Dumnezeu va privi cu plăcere spre rugăciunile noastre.

Noi citim în Sf. Scriptură că Dumnezeu a pus copiilor Săi mai multe semne: astfel minunile de la Marcu 16:17, 18, servesc de semne cari urmează pe cei ce cred. Limbile sunt un semn pentru necredincioși; proorocia este un semn pentru credincioși. I Cor. 14:22. Toate aceste semne însă nu se pot asemăna cu semnul dragoste arătată de Domnul Isus la ev. Ioan c. 13, v. 34, 35, Dragostea este semnul cel mai mare pe care trebuie să-l aibă aceia cari se numesc copiii lui Dumnezeu. Dacă chiar celelalte semne le-ar avea, iar acesta le lipsește, ei nu pot fi mântuiți.

Mulți credincioși au apucat a pune dragostea în aplicare după ale lor porniri și nu după calea arătată de Cuvântul lui Dumnezeu. Și acesta este un mare neajuns. Alții și-au umplut inimile cu gelozii împotriva fraților lor și au alunecat de pe calea adevăratei dragoste. Să lăsăm însă să ne arate Dumnezeu cum este dragostea pe care trebuie să o aibă credincioșii și cum lucrează ea.

„**Dragostea este îndelung răbdătoare**“. Cel care are dragoste trebuie să rabde îndelung. Unii cred că acela trebuie să rabde îndelung din partea necredincioșilor. Acest lucru poate să fie adevărat, însă cel credincios trebuie să rabde îndelung slăbiciunile celor slabi. Sunt mulți membri în adunarea lui Hristos, cari crezându-se tari, fac multe greșeli. Ei sunt niște copii cari în lipsa părinților lor, crezându-se destul de apti pentru o lucrare o fac, dar nu numai că se ostenesc degeaba, dar mai strică și materialul din care o fac. Părinții răbdă îndelung slăbiciunile copiilor lor și nu se răz-bună asupra lor pentru fiecare lucru de nimic. Astfel un creștin trebuie să rabde mult. să rabde deprinde-rile slabe ale fratelui său și să nu-l lovească pentru fiecare lucru de nimic, ca nu cumva să-l omoare și să se facă vinovat de sângele lui. În schimb, atunci când cineva este vrednic de muștrare și el o răbdă și nu caută să se răzbune ca să nu cadă sub osânda lui Dumnezeu.

„**...este plină de bunătate**...“ Cine are dragoste; nu poate fi un om revoltător și nici crud. Acela care nu are milă față de fratele său mai slab decât el, nu are dragostea lui Dumnezeu în el. Un asemenea om este ca și acel părinte care pune greutăți pe copilul său nevrâstnic până când îl omoară. Cel ce are dragoste fără bunătate, a dobândit-o dela Farisei, dar nu dela Domnul Isus, aceia au pus sarcini grele de purtat asupra altora, iar ei n'au voit nici cu degetul să le miște. Cine are dragoste adevărată trebuie să fie bun, îndurător și compătimitor, cu frații și cu surorile sale, cu nevasta și copiii săi precum și chiar cu animalele sale. Din bunătate nu se poate scoate cruzime.

„**...dragostea nu pizmuește**...“ Acela în inima căruia este dragostea lui Dumnezeu, nu poate pizmui. El nu poate pizmui pe altul atunci când l-a muștrat pentru ceva faptă rea, nu poate pizmui pe altul când îl vede mai înaintat în lucrul Domnului, etc. Cine pizmuește, este cu neputință ca să nu clevețească și să nu vorbească de rău pe aceia pe cari îi pizmuește. De aceea în dragoste nu este pizmă.

„**...dragostea nu se laudă**...“ Mulți credincioși când fac oarecare faptă bună, să laudă mereu cu ea. Unul să laudă cu cântările, altul să laudă cu rugăciunile, altul cu predica, altul cu dărnicia, etc. Toate aceste dau dovezi că cel ce să laudă nu este deplin în dragoste. Acela în care să sălășluiește dragostea lui Dumnezeu nu se laudă pe sine, ci pentru toate laudă pe Dumnezeu, dela care vine darul bun și desăvârșit.

„**...nu se umflă de mândrie**...“ Ce trist și dureros este să vedem credincioși cari se cred mântuiți că sunt plini de mândrie. De ce fac ei așa? Fiindcă n'au dragostea lui Dumnezeu în ei. Mândria este unul dintre cele mai mari păcate și un asemenea păcat nu poate avea loc în inima adevăraților credincioși. Noi vedem că toți cei ce s'au umflat de mândrie în toate timpurile, s'au ridicat sus, foarte sus, apoi au plesnit și s'au pierdut sau au pierit din rândurile credincioșilor.

„**...nu se poartă necuviincios**...“ Un credincios în care este dragostea lui Dumnezeu, nu se poate purta necuviincios ca în felul acesta să jignească pe frați și pe Dumnezeu. Un credincios trebuie să fie cumpătat în îmbrăcăminte, cumpătat la mâncare, cumpătat în

cuvânt și cumpătat în faptă. După cum portul la modă este necuviincios pentru un creștin, tot la fel este nesațul la mâncări și la vorbiri. De aceea creștinul e înfrânat la toate și în toate.

„**...nu caută folosul său**...“ Adevărata dragoste care vine dela Dumnezeu, nu poate căuta folosul său. Dumnezeu nu a căutat folosul Lui ci pe al nostru, trimițându-ne Mântuitor. Și noi nu putem căuta folosul nostru decât pe al celor mulți ca să fie mântuiți și ei. Când eu am în vedere numai binele meu și caut să-mi impun voința mea chiar atunci când ea este nedreaptă și nu mă privește dacă prin aceasta fratele meu are să sufere, în mine nu este dragostea lui Dumnezeu. Sunt lipsit de dragostea lui Dumnezeu și atunci când caut să-mi impun voința mea, chiar contra Lui.

„**...nu se mânie**...“ În dragoste nu este mânie: Cel ce să mânie, nu trăiește în dragostea lui Dumnezeu. Cain, cel lipsit de dragoste s'a mâniat, fiindcă lucrările lui erau rele iar ale fratelui său drepte. Și acesta a făcut-o fiindcă nu a avut adevărata dragoste.

„**...nu se gândește la rău**...“ Se întâmplă uneori ca oameni cari nu umblă bine să poarte în inima lor dorința de răzbunare asupra celor ce i-au muștrat pentru faptele lor rele și ei așteaptă numai momentul când ar putea face rău acelora. Unii ca aceștia n'au dragostea lui Dumnezeu. Acela în care este dragostea lui Dumnezeu, nu se gândește ca să facă rău.

„**...nu se bucură de nelegiuire**...“ Acela în care este dragostea lui Dumnezeu, nu se poate bucura atunci, când păcatul și nelegiuirea ajunge să domnească. Faptele nelegiurii dragostea nu le poate suferi, dragostea nu poate suferi pe cei răi cari nu vreau să se pocăiască, dragostea nu se poate uni cu ei la vorbe și fapte, dragostea nu poate sta împreună cu nelegiuitul care inghite pe cel mai drept decât el. Dragostea nu se poate bucura atunci când vede pe cineva mergând în păcat și nici atunci când cei drepti sunt vorbiți de rău de cei răi.

„**...ci se bucură de adevăr**...“ Dragostea care vine dela Dumnezeu se bucură atunci, când adevărul este înălțat. Ea se bucură când copiii lui Dumnezeu trăiesc în adevăr. Ei îi place să vorbească adevărul.

„**...acopere totul, crede totul; nădăjduiește totul, suferă totul**...“

O dragoste care vine dela Dumnezeu nu se poate năpusti asupra unuia sau altuia pentru orice lucru de nimic sau pentru orice greșală, fiindcă dacă ea ar face aceasta, atunci niciun om nu ar fi mântuit, „căci toți greșim în multe feluri.“ Iacob 3:2. De aceea atunci când avem dragostea lui Dumnezeu în noi, acoperim greșelile fratelui nostru cu plapoma iertării și nu căutăm ca să le tot amintim purtându-le din gură în gură și mărindu-le. Acela căruia îi place să amintească mereu despre greșelile altora, o face fiindcă este lipsit de dragostea lui Dumnezeu. I Petru 4:8 Prov. 17:19. Acela în care este dragostea lui Dumnezeu, crede tot ce este scris în Sf. Scriptură. El nădăjduiește în făgăduințele lui Dumnezeu și este în stare să sufere pentru credința și nădejdea sa în D-zeu și totodată suferă și slăbiciunile fraților săi slabi pentru cari a murit Hristos. Aceasta face și lucrează adevă-

rata dragoste. Cine trăiește într'o asemenea dragoste, îndeplinește porunca cea nouă a Mântuitorului. Iar poporul în mijlocul căruia se arată, este poporul lui Dumnezeu dovedit prin cel mai puternic semn și acela are pe Dumnezeu în mijlocul lui.

Sf. Scriptură însă ne arată că în poporul lui Dumnezeu și-au făcut apariția oameni cu cugete lumesti, oameni nespălați și nesfințiți prin sângele Domnului Isus, oameni deprinși să trăiască după îndemnul firi pământești, etc. Oamenii aceștia s'au împotrivit totdeauna adevărului și ei sub influența vrăjmașului, au căutat să ducă în rătăcire pe cei slabi în credință făgăduindu-le o libertate, dar ei înșiși erau robiți stricăciunii și ai păcatului. II Petru 2:19. Aceștia au făcut totdeauna o lucrare dublă pe seama diavolului. În vremea când lucrau înșiși spre pierzarea lor, ei lucrau și pentru pierzarea altora și pentru stingerea dragostei din poporul lui Dumnezeu. Căci este de știut că numai atât timp un popor poate sta în dragostea lui Dumnezeu păstrând legătura frățească, cât stă în învățătura Domnului și a apostolilor Săi. Apostolii au avut multă luptă cu astfel de oameni răi. De ce a permis Dumnezeu ca astfel de persoane să poată ajunge în poporul Lui? Doar poporul lui Dumnezeu s'ar fi simțit foarte bine dacă nu ar fi cunoscut astfel de oameni? Dumnezeu a permis unora ca aceștia a luat parte cu și între copiii Lui, pentru că El voiește ca aceia cari îi urmează, să fie cercăți în toată forma. Cum s'ar putea dovedi că noi stăm lângă învățătura sănătoasă a Domnului Isus, dacă nu s'ar scula dintre noi „apostoli mincinoși“ cari să caute a vâri în popor învățături false? etc. Apostolii Domnului Isus, au rupt orice legătură cu astfel de oameni, Galat. 2:4, 5. Iuda v. 19 și 22, neînțelegând să păstreze față de unii ca aceștia o iubire prin care să-i lase a-și duce la îndeplinire învățăturile lor stricate în poporul lui Dumnezeu. Ei au iubit pe Dumnezeu și s'au unit în învățăturile Domnului Isus cari le-au fost date de Duhul Sfânt. Iar cine nu s'a potrivit cu învățătura Domnului Isus, cine n'a fost una cu El în învățură, nu a fost nici cu ei. Ioan 17:21-23. Galat. 1:8,9, II Ioan v. 19, 11. Ba încă pe unii cari s'au vârit în poporul lui Dumnezeu, fără a avea cugetul sfințit de Domnul Isus, și cari au tras pe mulți membri în destrăbălările lor, ei iau arătat ca pe unii din a căror pricină calea adevărului este vorbită de rău. II Petru 2:2. Și dacă ei sunt arătați de apostoli ca slujind altora spre păcătuire, vor rămânea numai până la venirea Domnului, când vor fi aruncați în cuptorul aprins. Astăzi pot și unii ca aceștia să se laude că sunt în Impărăția lui Dumnezeu, Colos. 1:13, dar atunci ei vor fi smulși din ea. Mat. 13:41-42.

Scumpii mei frați și surori! Porunca cea nouă a Mântuitorului de a ne iubi unii pe alții după cum ne-a iubit El, ne sună numai atunci, când noi am rămas în dragostea Lui. Și faptul că am rămas în dragostea Lui se dovedește prin aceea că păzim poruncile Lui. Ioan 14:21. Dacă Domnul Isus Hristos, n'ar fi ascultat pe Tatăl, El nu ne-ar fi putut iubi pe noi și acela care nu rămâne în învățătura Domnului Isus, nu poate iubi nici pe fratele său. Nimenea (niciun om) nu are dragostea izvorâtă din sine însuși, ci cel ce o are trebuie să o aibă din Dumnezeu, pentru că „Dum-

nezeu este dragostea“, I Ioan 4:16, și această dragoste! din Dumnezeu, ne învață să iubim pe Domnul Isus mai mult decât orice în lume. Mat. 10:37. Or, dacă cineva nu poate iubi pe Domnul Isus ascultându-L și păzind Cuvântul Lui, de sigur nu poate iubi nici pe acela care îi urmează pe Domnul Isus. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.“ I Ioan 5:2. De aceea noi nu așteptăm și nici nu dorim să fim iubiți de aceea cari nu iubesc pe Dumnezeu și cari nu păzesc Cuvântul Lui. Cea mai mare plăcere pe care ni-o pot ei face este aceea, să ne defaimă. II Cor. 12:10. I Petru 4:4.

Când Domnul Isus a vorbit și a zis: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții...“ a vorbit și a dat această poruncă numai acelora cari au rămas în dragostea Lui, ascultându-L. Și dacă noi suntem aceia, atunci cred că am înțeles destul de bine și clar ce lucrează dragostea Lui și cum se manifestă ea în viața noastră. Noi suntem datori să iubim atât cât a iubit Domnul. Mai mult decât El, să nu iubim. Scriptura ne spune: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați“. I Ioan 3:16. Deci atât de mult suntem datori să iubim pe frații noștri că la caz de nevoie să fim gața a ne da viața pentru ei, mai mult nu trebuie să-i iubim. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragostea unii pentru alții“. — a zis Domnul Isus. Ioan 13:35.

Pentru zilele din urmă, Domnul Isus Hristos, a prezis răcirea dragostei celor mai mulți. Mat. 24:12. Și din ce cauză? „Din pricina înmulțirii fărădelegii“. Noi trăim astăzi în zilele din urmă, noi vedem cu ochii noștri cum dragostea celor mai mulți răcește. În această atmosferă însă să nu dăm înapoi, să lăsăm dragostea noastră a răci, noi știm și suntem învățați în Cuvântul lui Dumnezeu despre lucrurile cari se vor produce la vremea sfârșitului. Noi știm că învățăturile demonești, rele și stricate își vor face loc în omenime în mare măsură, noi știm că adevărații copii ai lui Dumnezeu, vor avea să suferi prigoniri mari, mai știm și aceea că Satana se va prezenta în inger de lumină în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, că dacă va fi cu putință să amăgească și pe cei aleși, dar cu toate acestea să rămânem tari în învățătura Domnului Isus și a apostolilor Săi, care singură este în stare să ne țină dragostea lui Dumnezeu și în legătura frățească. Iuda v. 20:21. Toate aceste trebuie să se întâmple pentru că să se îndeplinească cu noi cuvintele din proorocia lui Daniel care zice: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii, dar cei răi vor face răul, și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.“ Dan. 12:10.

De aceea fraților să grijim foarte mult ca nu comva învățăturile rele, desbinările celor răi, fărădelegea din urmă, etc. să șteargă semnul dragostei de pe faința noastră cea nouă în Hristos, că fără de acest semn Domnul nu ne va lua cu El în slavă. Mat. 25:34-46. A Lui să fie slava! Amin!

GH. BRADIN

Răscoala lui Core

(Urmare)

Și ei erau pregătiți să recurgă la mijloacele de violență contra conducătorilor cari își jertfeau viața pe altarul lui Dumnezeu, numai pentruca aceștia să-i poată ținea lângă Dumnezeu.

Deodată se arată o descoperire a măririi dumnezeiești în norul ce era deasupra cortului mărturie și vocea din nor a vorbit către Moise și Aron: „Despărțiți-vă de această adunare, și Eu o voi mistui într'un moment.”

Vina păcatului nu era asupra lui Moise, de aceea el nici nu s'a temut și nici n'a fugit, spre a lăsa adunarea în prada peirei. El strigă către Dumnezeu ca să nu distrugă poporul Său ales. Prin rugăciunea sa de mijlocire, el opri brațul răsbunării, ca să nu stărpească în totul pe Israelul neascultător și răsculător. Deși Domnul și-a tras brațul, totuși plaga își săvârșea lucrarea ei mortală. La porunca lui Moise, Aron, își luă cădelnița cu tămâie aprinsă „și alergă în mijlocul adunării... și iacu ispășire pentru popor.” Și stând el între morți și vii, plaga s'a oprit. După cum mirosul fumului de tămâie se urca sus spre cer, tot așa se urcau și rugăciunile lui Moise în cortul mărturie către Dumnezeu și plaga a fost înlăturată; dar numai după ce paisprezece mii de morți zăceau la pământ ca dovadă a vinovăției, a murmurării și a răsculării lor.

Să ne întrebăm: ce s'ar întâmpla dacă azi ar judeca Domnul pe cei ce au dezertat din mijlocul poporului Său și s'au constătuț în mâinile vrăjmașului și s'au răsculat în contra conducătorilor puși de Dumnezeu? Cu mâinile ar trebui să zacă la pământ până când mânia lui Dumnezeu s'ar putea domoli.

În răscularea lui Core se arată unde duce spiritul de răzbunare, Mândria și ambiția l-au mânat pe Lucifer ca să murmure contra stăpânirii lui Dumnezeu și să caute a răsturna ordinea, care a fost introdusă de Creator în cer. Încă dela căderea sa, el a avut ca țintă de a insufla în sufletele oamenilor același spirit de invidie și de nemulțămire, aceiași năzuință după poziție și după onoare. Astfel a insuflat el și asupra spiritului lui Core, Datan și Abiram, spre a trezi în trănșii dorința după înălțare de sine și să-i provoace la invidie, neîncredere și răsculare. Satan îi amăgi ca să lepede pe Dumnezeu ca conducător al lor, lepădând pe bărbați rânduiți de Dumnezeu pentru aceasta. Deși ei defăimau pe Dumnezeu prin murmurele și cântările lor contra lui Moise și Aron, totuși ei erau atât de amăgiți, încât se credeau pe sine drepti, iar pe cei cari îi muștrău cu credincioșie pentru păcatele și abaterile lor, îi socoteau ca mânăți de Satana.

Nu există oare și astăzi mereu aceleași porniri, cari iu adus peirea lui Core? Mândria și ambiția sunt răspândite și astăzi în mod vizibil și dacă aceste sunt nutrite, ele vor deschide prăpastia pentru sufletele cari sunt amăgite, dacă aceste nu se întorc la Cel ce este Stânca Veacurilor, dela care ei s'au abătut.

Astfel sufletul acestora devine înstreinat de Dumnezeu și e tras în mod inconștient în rândurile lui Satan. Ca și Core și tovarășii săi, mulți, chiar dintre preținși urmași ai lui Hristos, cugetă și năzuiesc cu atâta zel după înălțarea de sine, încât pentru a-și atrage compătămirea și sprijinul oamenilor, sunt gata să nimicească adevărul și să calomnieze pe servii Domnului, denaturând totul, învinuindu-i chiar a fi conduși de cele mai josnice și egoiste motive. Prin repetarea mereu a minciunii și aceasta contra oricărei probabilități, ei ajung în cele din urmă acolo, încât să o primească ca adevăr. În timp ce ei să străduiesc ca să nimicească încrederea oamenilor în bărbați aleși de Dumnezeu, ei cred într'adevăr că se ocupă cu o bună lucrare și că ar servi cu adevărat pe Dumnezeu. Ei nu voiesc a se supune instrucțiunilor și restricțiilor date de Domnul. Ei nu au nici o liniște când sunt oprți dela ceva și nu voioși ar primi muștrarea. Dacă ar fi lăsați liberi, să facă ce le place, atunci ei ar avea puțin de murmurat contra conducătorilor lor. Pretutindenea în toate timpurile servii lui Dumnezeu au avut de întâmpinat împotriviri din partea urmașilor lui Core.

Prin aceea că oamenii să lasă să fie amăgiți și duși la păcat, ei pregătesc lui Satan înțrare în inimile lor și merg dela o treaptă de neleguire la alta. Dacă ei lapădă lumina, atunci mintea lor devine întunecată și inima lor împietrită, așa încât apoi le vine mai ușor să facă al doilea pas spre păcat, și se lepede o lumină încă și mai limpede, până la obicinuința lor, de a face rău, se înrădăcinează în cele din urmă și mai adânc. Păcatul încetează a li se părea urțios. Acela care vestește cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu și osândește prin aceasta păcatele lor, își atrage foarte adesea ura lor. Nevoind voioși a suporta durerea și jertfa pe care o cere îndreptarea, ei se ridică contra servilor lui Dumnezeu și expun muștrările Sale ca nemeritate și aspre. Ca și Core, ei declară, că poporul nu e greșit și că muștrătorul ar fi vinovat de toată nenorocirea. Și astfel calmându-și conștiința cu această amăgire, invidioși, se unesc cu cei abătuti, spre a semăna desbinarea în mijlocul poporului lui Dumnezeu, și a slăbi mâinile acelor cari voiesc să clădească.

Orice pas pe care l-au făcut acei pe cari Dumnezeu i-a chemat să lucreze în lucrarea Sa, a trezit lănuieli rele; orice faptă a fost desfigurată de acei oameni invidioși și criticoși.

Core nu s'ar fi purtat așa, dacă el ar fi știut că toate ordinele și muștrările vin dela Dumnezeu. Dar el ar fi putut ști aceasta, dacă satana nu l'ar fi orbit și amăgit. Dar Core și ceata sa, lepădară lumina, până ce ajunseră să fie atât de orbiti, încât cele mai lămurite revelațiuni ale puterii dumnezeiești, nu erau destul pentru a-i convinge; ei atribuiău totul înrăuririi omenești sau satanice.

Acelaș lucru îl fac și cei de astăzi urmași ai lui Core, ei nu văd că merg pe calea lui Core, că s'au

abătut dela Dumnezeu, dela ordinele puse de El și caută a falsifica și suci Cuvântul lui Dumnezeu, așa după cum le dictează interesele lor personale. Azi mărturisesc Dumineca, mâine Sâmbăta; azi spălarea, mâine nespălarea; azi abzicerea băuturilor spirtoase, mâine introducerea lor. Oamenii aceștia au fost și sunt niște oameni nestatornici, mânați și bătuiți de vânturile păcatului și ale fărâdelegii când încoace când încolo. Ei sunt ca niște valuri infuriate ale mării, cari își snumegă rușimile lor, niște stele rătăcitoare, cărora li este păstrată negura întunerecului pentru veci. Ei sunt niște criticători, nemulțumitori cu soarta lor: trăiesc după poftele lor; gura li este

plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig.

„Dar voi iubitorilor, aduceți-vă aminte de vorba vestită mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cum vă spunea, că în zilele de pe urmă vor veni batjocoritori cari vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia cari dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, cari n'au Duhul. Iuda v. 11-19.

Dar voi prea iubitorilor, depărtați-vă de acești oameni răi și criticoși. Amin.

Fine.

IOAN DANCIU

Unde ne vom duce?

Această întrebare ar trebui să și-o pună orice om și îndeosebi aceia cari caută mântuirea ieșind din lume și s'au devotat a-L sluji din toată inima pe scumpul Mesia.

Iubite cititor! Cred că tu care te-ai interesat să citești această revistă, în care prin mila Domnului voiesc să ia loc și micul meu articol, dacă nu ești numărat printre copiii Domnului, totuși cel puțin trebuie să crezi că există Dumnezeu, care prin dragostea nemărginită ce o are față de oameni, a trimis pe Fiul Său care a murit ca să ne aducă la viață. Ioan 3:16.

Dacă citești versetul de mai sus; vezi că se vorbește despre o viață vecinică, pentru dobândirea căreia trebuie să se lupte orice om. De, asemenea trebuie să crezi că există și un chin vecinic, pentru cei ce nu-L ascultă. Și acum dacă știi aceste lucruri, ți-ai pus vreodată întrebarea: „Oare unde o să mă duc dacă trec de pe acest pământ?” Dacă această întrebare nu ți-ai pus-o până acum, eu te rog ca măcar în acest moment să ți-o pui. Apoi cercetând singur viața ta cu sinceritate, vei vedea unde poți să ajungi: Ori în palatul acela unde vor fi sfinții cu Mielul prea sfânt, ori când vei căuta să intri porțile se vor închide și vei rămânea afară. Bine înțeles, aceste lucruri să nu le cercetezi după inima ta ci în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, căci numai așa poți să știi ce vrea Domnul dela tine. Și dacă punând viața ta în fața Cuvântului, vei vedea că ea nu corespunde cerințelor Domnului, te rog în Numele Aceluia Domn și Hris-

tos, să o pui la punct. Și dacă păstrezi milă față de propriul tău suflet, să faci această numai decât, neascultând de șoaptele acelu „șarpe vechi” care-ți va șopti că mai ai timp să vii la Domnul, că nu știi ce se va întâmpla mâine, ci să iei locul din Scriptură la inima ta. „Astăzi dacă auziți glasul, nu vă împietriți inimile.” Deci ieși din Egiptul în care trăiești chiar astăzi, chiar acum. Și aceasta nu omul, ci Domnul îți poruncește.

Dacă ai ieșit deja din acest loc al robiei, cercetează-te cu deamănuntul, cercetează toate geamantanele tale (inima, etc.) ca nu cumva să iei și să duci cu tine ceva din Egipt. Dacă vezi că ai vreun lucru de care te-ai folosit până erai în Egipt, de pildă: trufie, lăcomie, plăcere de a umbla după mersul lumii, etc. atunci nu zăbovi, leapădă tot din inima ta și nu mai gândi la niciun lucru de acolo.

Israelul vechi a ieșit din Egipt, dar și-a luat cu sine bagajele pline cu diferite păcate, și din această cauză a pierit pe drum. Tu însă dacă voiești să ajungi în cer în slavă, leapădă orice bagaj păcătos pe care l-ai avut în Egiptul păcatului și odată cu firea ta cea veche le înmormântează pe toate și călătorește privind numai la Isus Hristos, așteptând ca să te nutrească cu „mana” Cuvântului Său în tot timpul călătoriei tale.

Domnul să ne ajute ca prin oglinda pe care ne-a lăsat-o El, să ne controlăm viața și în tot timpul, în tot locul să stea înaintea noastră întrebarea: „Unde o să fiu?”

S. Z.

Lumina și Intunerecul

„Lumina luminează în întunec, și întunerecul n'a biruit-o.“ Ioan 1:5.

Domnul Isus Hristos, Lumina cea mare și puternică, care a venit să lumineze pe tot omul care vine în lume, și-a ales la rândul Său alte lumini, cari au și ele însărcinarea de a lumina întunerecul. În felul acesta Domnul Isus a voit și voiește ca toate faptele lucrate la întunec de către oameni, să fie arătate la lumină.* E dela sine înțeles că toți aceia cărora le place a umbla și trăi în întunec, urăsc lumină și ei se luptă din toate puterile ca să o stingă.

Dacă noi privim la lumină, vedem că ea se compune din un fitil care de jur împrejur este învălțit cu o materie de său, ceară, etc. În felul acesta însă lumina nu poate lumina, până când nu este aprinsă sau i se dă foc; căci ea nu are focul dela sine. După ce i s'a dat foc din alta ea arde întocmai ca și aceea din care am aprins-o. O lumină stinsă, chiar dacă se numește și ea lumină, nu este de niciun folos la răspândirea luminei.

Astfel aceia cari sunt chemați de Dumnezeu să fie lumina lumii, ei au un suflet (fitil) care este învălțit într'un corp (materia de său, ceară, etc.). În felul acesta ei însă nu pot să lumineze, fiindcă n'au lumina dela ei înșiși. Dumnezeu. Tatăl nostru este aceea lumină mare, care a aprins pe Domnul Isus și noi suntem lumini cari suntem aprinse din Domnul Isus. Astfel avem noi „lumină din lumină“. Focul cu care Tatăl nostru creșc, a aprins pe Domnul Isus, este dragostea. Și tot cu această dragoste aprinde Domnul Isus în zilele noastre luminele Sale. Aliluia.

„Lumina luminează în întunec, și întunerecul n'a biruit-o.“ Dacă noi aprindem o lumină într'o noapte întunecoasă și vom sta să privim la ea, observăm numai decât că în flacăra ei se izbesc unul după altul mai mulți fluturi de noapte. Dacă lumina aceea are muc și este slabă, se poate foarte ușor ca să fie stinsă de acești fluturi. Dar dacă ea este curată și are o flacăra puternică, acești fluturi când se izbesc de ea, își ard aripile și cad la pământ morți.

În flacăra luminei credinciosului, se izbesc fluturii întunerecului cari caută să-i stingă lumina. Dacă lumina sau flacăra luminei credinciosului este puternică, acei fluturi cad morți la pământ după ce își ard aripile. Dar dacă flacăra luminei credinciosului este slabă și el face muc, afumând mereu, e foarte ușor că acei fluturi să stingă flacăra luminei lui. Și atunci el nu mai poate lumina, fiind însuș întunec.

După cum noi am observat două feluri de lumini, așa observăm noi două feluri de credincioși. Un fel care are o dragoste puternică aprinsă în lumina lor

de Domnul Isus, de care izbindu-se toți fluturii nopții nu pot să-i strice întru nimic. Atunci când satana vine la ei prin solii lui și caută să arunce vorbiri de rău, bănuieli rele, neîncredere, etc. în flacăra dragostei lor, toate aceste ard și pier neavând putere asupra lor. În cazul însă când aceste lumini au început a face muc, (câtesc), și când afumă lumina lor (răspândesc nemulțumiri) e foarte ușor ca flacăra dragostei unor astfel de creștini să fie stinsă de tot. Atari creștini nu-și trag obârșia din Domnul Isus Hristos, fiindcă El a fost Lumina care n'a fost biruită de întunec. Ioan 1:1-5.

După cum fiecare credincios este chemat în parte ca să fie o lumină, tot la fel o adunare de credincioși, este chemată ca să fie Corpul lui Isus Hristos. Și după cum am văzut că lumina își are dușmanii ei, tot la fel își are și corpul pe ai lui. Corpul nostru pe acest pământ este într'o continuă luptă cu miile de microbi cari plutesc în aer și pe cari îi tragem în noi odată cu aerul. Dacă însă noi suntem sănătoși și avem un organism tare, ei toți trebuie să moară în noi. În caz contrar ei rămân în viață și încep a roade la sănătatea noastră până când murim sau ne omoară ei.

O adunare de credincioși care formează Corpul Domnului Isus, nu se poate să nu atragă în ea și astfel de microbi ai păcatului. Pentru că dacă în adunarea apostolilor și-a făcut apariția un Simon vrăjitorul, un Anania și Sμφira, un Imineu și un Alexandru, nu este cu puțință că astăzi urmașii lor să nu-și facă apariția. Dar dacă organismul acelei adunări este sănătos, acești microbi și paraziți, trebuie să piar din ea și să moară ei, în caz contrar o omoară ei pe ea (pe adunare).

Noi când privim în fața unui om, îl cunoaștem după înfățișare dacă este sănătos sau bolnav. Tot la fel dacă privim la o adunare creștină, noi o cunoaștem imediat dacă este sănătoasă sau bolnavă. Într'o adunare sănătoasă trebuie să vedem viață, regulă și sfințenie. Acolo însă unde nu vedem aceste decât o conformare cu lumea, trebuie să înțelegem că o asemenea adunare, nu-i Corpul lui Hristos, fiindcă Corpul Lui este sănătos. În Corpul lui Hristos nu pot sta microbi și paraziți ai păcatului. Ps. 1:5. Ei stau numai într'un corp bolnav. Isaia 1:5,6.

Să ne ajute Domnul că chiar dacă suntem puțini la număr, să putem fi sănătoși răspândind lumina, viața și sănătatea duhovnicească. Amin.

Marele mister

Marele mister al întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, prin care să se poată ispăși păcatul strămoșesc, ne este descris într-o formă simplă dar impunătoare, de către Evanghelistul Luca.

În tradițiile tuturor popoarelor a rămas amintirea unei epoci de aur, unei epoci de armonie, care s'a stricat din vina omului. La neamurile îmbrăcate în mituri și adăugiri fantastice a rămas speranța unei răscumpărări, unei mântuiri. Au greșit oamenii, și-au creat idoli, dar în fundul inimii s'a păstrat un dor ascuns, să scape de povara păcatelor și să ajungă pe calea cea bună.

Niciodată dorul de mântuire n'a fost mai mare ca în vremea împăratului August. Timpuri pașnice urmaseră după atâtea războaie. Toți par că așteptau pe cineva. Evreii cereau în rugăciunile lor să vină ca o rouă binefăcătoare să întremeze pământul, Mesia.

În toate timpurile au dorit oamenii să intre în contact cu Dumnezeu, de aceea și-L închipuiau ca având o formă omenească, mai ales grecii și romanii și de aceea vedem că întruparea nu este ceva străniu, străin de mentalitatea oamenilor.

Intruparea ce este? A doua persoană divină — Fiul — adaugă la firea Sa divină pe cea omenească. Dar pentru ce? Pentru a ispăși păcatul strămoșesc și păcatele celelalte ale oamenilor. Pentru a face legătura între cer și pământ, între cele văzute și nevăzute, pentru a ne împăca cu Dumnezeu, pentru a ne mântui. De aceea Fiul lui Dumnezeu adăugând firea omenească la cea divină S'a întrupat, S'a făcut om și a pățimit pentru noi astfel, cum nimănui nu a pățimit și nici nu va suferi, pentru că să ne fie pildă. Pentru aceasta a voit să Se nască. Și S'a zămislit dela Duhul Sfânt și din fecioara Maria S'a făcut om.

Ieslea

Cu ocazia înscrierii poruncită de Cezar August, plecând și Maria cu logodnicul ei Iosif să se înscrie la Betleem, ea a născut acolo pe Domnul Isus Hristos. Ce s'a putut vedea acolo? Într-o iesle era un copilăș plâpând, zăcând pe paie și înfășat în scutece sărăcicioase. Și dacă va zice cineva: Ce mă privește acest copil? Ce ne privește? Ascultă ce ne spune niște păstori. Că un înger li s'a arătat și le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Și deodată împreună cu îngerul s'a unit o mulțime de oaște cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oameni plăcuți Lui.” Luca 2:10-14.

S'au dus și au aflat. Regi înțelepți din răsărit, as-

tronomi și ei au văzut o stea, care i-a dus la noul născut Rege al Iudeilor, cărui s'au închinat. Ziua nașterii unui rege se serbează în fiecare an, cel mult cât trăiește. Pe urmă poate centenarul dela naștere se mai serbează și prin cărțile de istorie, o notă searbădă — odată nu prea plăcută școlărilor — spune că în cutare an s'a născut cutare rege, sau cutare împărat. Ei bine, cu copilul a cărui naștere o pomenim la 25 Decembrie, este altfel. Deși născut în condițiuni atât de sărăcicioase, neimpunătoare, vorbind omeneste, totuși ani dearindul se întoarce și nu ca ceva neplăcut nu ca o amintire fără vlagă; fără viață, ci ca o rază de speranță, de mângâiere. Acest copil a devenit odorul lumii între gi, simbolul renașterii, zălogul fericirii. Cum s'a întâmplat acest lucru? E un fenomen inexplicabil. Multe sunt, dar ca acest niciunul. Născut într'un grajd, mort pe o cruce. Un om atât de slab, atât de sărac și cu atât de tragic sfârșit, nu ar fi putut niciodată captiva, atrage, lăsa o dără atât de adâncă în istoria omenirii și numai după 33 de ani de viață, dacă nu ar fi fost mai mult ca om, dacă nu ar fi fost cu adevărat Messia, Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Admițând acest lucru pricepem, neadmițând nu pricepem nimic.

Mântuitorul S'a născut astfel pentru că trebuia să devină pilda strălucită la care să privească neamurile ca la idealul lor în decursul veacurilor. El trebuia să mântuiască pe oameni mai întâi de înclinațiunile rele, patimile din interior; care îi nefericesc. Îngâmfarea s'a vindece prin contrariu, prin umilință; plăcerile lumești prin suferință; pofta nesățioasă de avuții, prin extrema miserie. Priviți scena ce v'o prezintă ieslea din Betleem și veți învăța, veți înțelege ce trebu să faceți ca să renașteți sufleteste. Dacă omul e făuritorul soartei sale, iată în ce direcție trebuie să lucreze, spre binele său, atât trupesc cât și sufletesc. Să ne predice deci să ne învețe copilul din iesle ce trebuie să facem, pentru binele nostru, prin aceste trei virtuți: a umilinței, a abnegației și a deslipirii de bucuriile acestei lumi. Isus Și-a creat o amintire nestearsă. Și acei cari în urma Lui călcând, au căutat să facă bine omenirii, concetățenilor, numai într'atât au reușit, întrucât au exercitat aceste virtuți. Ele sunt temelie pe care se reazămă pacea între oameni. O dreaptă apreciere despre sine nu autonomie, ci supunerea voinței față de legile lui Dumnezeu, iată echilibrul cugetării, umilința. Mai departe o dreaptă apreciere a trebuințelor trupesti actuale, tot conform cu legile lui Dumnezeu, iată echilibrul voinței. Și mai departe o dreaptă apreciere a trebuințelor virtuțoare, iată echilibrul poftelor, dorințelor și aspirațiilor. De această triplă apreciere depinde și fericirea socială. Aceasta înseamnă că a căuta mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga, Mat. 6:33.

Această e morală creștină care a reformat viața socială încetul cu încetul. Și dacă astăzi dezlângem o cădere în bar barie cu toate progresele tehnice și civilizația, acest fapt e datorit în mare parte opoziției pe care voința liberă o face planului lui Dumnezeu. Adevărata Biserică creștină însă nu va înceta a arăta Calea, Adevărul și Viața.

I S U S

Fiecare, de este creștin, ori necreștin, primește un nume prin care să se poată deosebi de alții. Se descoperă o insultă, îndată i se dă un nume. Se face o invenție, idem. Se descoperă o stea ne mai văzută, o cometă, la fel. Numele nostru, al oamenilor de rând, poate pentru puțini semeni de ai noștri are importanță, căci nici n'avem preferența ca toată lumea să ne cunoască. Pentru cei mai mulți numele e necunoscut. Dar sunt și astăzi persoane ca și în trecut al căror nume zice mai mult. Il găsim poate în ziare, în cărți sau în amintirea oamenilor. Aceste persoane au fost sau sunt conducători de popoare, sau învățați sau exponenți ai artei, oameni cu un cuvânt celebri, de o celebritate meritată sau nemeritată. Numele lui Iuda, al unui Nero, Atila, inspiră și astăzi groază. A rămas în altă ordine de idei obișnuința de a se sărbători ziua numelui. Ziua numelui persoanelor celebre, constituie un eveniment mai mare și atrage atenția mai multora. Astfel se petrece în lume.

Dar fraților sărbătorim și noi o onomastică, fără bubuituri de tun și fără paradă. Câți se vor fi adunând din toate colțurile pământului în biserici în ziua de 25 Decembrie. Onomastica unei persoane nu de rind dar nici de fama personagiilor obișnuite despre care se scrie prin ziare. Este o persoană care nu ogăsim prin palatele regale, nici prin laboratorii sau prin observatorii astronomice, sau prin ministere. N'a fost niciodată pe acolo ci numai din întâmplare și nu cu mare glorie și paradă în tribunalul lui Pilat și în palatul lui Irod. Totuși este o persoană care nu ne este indiferentă și al cărui nume sună mai sfânt și mai impunător, decât însuș cuvântul drag de mamă, este numele Domnului nostru Isus Hristos.

O, fraților, de-ar fi un aparat care să poată înregistra, reține și număra câteori acest nume a fost pronunțat pe pământ, în palate și în bordeie, de învățați și analfabeți, de avuți și de săraci, în limbi diferite în decursul veacurilor, în biserici ca și în case, pe drumuri, în păduri, pe mare, ar trebui ca să număr toate necazurile și toate suferințele, toată jalea, a mea și a voastră și a sute de milioane de oameni care s'au perindat pe pământ. La nevoie nu se apelează nici la Cezar nici

la Napoleon, nici la care nu știu om slăvit. Ajutorul pe care numele de tată de mamă, de soție, de fiu, de prieten, pare că vrea să ni-l dea dispare la un timp și rămâne numai și numai un singur nume în care ne este dat a ne bizui și a ne pune toată încrederea, numele prea sfânt al lui Isus.

Chiar atunci când se va face ceață și întunec ec împrejurul nostru, când nu mai e scăpare omenească, fraților, atunci și încredutul și indiferentul și ateul și acela care în viață și-a hătut joc de religie ca de o superstiție, se agată, se proptește, întinde mâna spre acel nume instinctiv, spre singura scăpare, spre numele lui Isus. Aceasta însemnează mântuire.

„In nimeni altul nu este mântuire: Căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.“ Fapte. 4:12. Aliluia! Amin,

N. OGLICE

O învățătură

Erau într'o comună doi frați în credință, cari nu erau uniți în toate punctele credinței. Unul credea că el trebuie să se păzească din toate puterile sale de aceia cari umblă să strice calea Domnului, pe când celalt credea că el poate umbla cu ei, îi poate asculta, fiindcă el stă tare pe credința lui și pe el nu-l pot clăti cei răi. Ba încă el susținea că îi poate reîntra pe aceia pe calea adevărului de unde au căzut prin neascultarea lor.

Pentru a-l convinge despre părerea sa greșită și mai vartos despre primejdia în care se găsește, cel ce nu a împărțit această părere, l-a dus într'un rând la un tuberculos, spunându-i să stea lângă acela mai multe zile ca să se facă și el sănătos. La aceste cuvinte, el a răspuns: „Dragă frate, eu nu pot să stau lângă acest bolnav fiindcă nu numai că nu cred că prezența mea îi va ajuta să se facă sănătos, dar mă tem că primesc și eu boala lui.“ Atunci celalt îi zise: „De ce-ți temi mai mult corpul decât sufletul? Că te îmbolnăvești trupește te temi și că te umple cangrena sufletească, nu te temi?“ Tu de care te temi mai tare cetătorule?

Se ivesc zorile

„Seara vine plânsul, iar dimineața veselie“. Psalm. 30:5.

În vremea când omul lumesc privește această viață ca pe o zi al cărei soare el nu știe cum va apune și ce va urma după apusul soarelui, credinciosul privește această viață ca pe o noapte care va fi urmată de o dimineață vecinică, în care răsărind soarele nu va apune niciodată. Și Cuvântul lui Dumnezeu ne

arată că acum lumea e stăpănită de întunec. Domnul Isus Hristos a venit ca Lumină în această lume ca s'o lumineze, dar oamenii au iubit mai mult întunerecul pentru că faptele lor sunt rele. Ioan 3:19. Odată venită în lume lumina, oamenii s'au împărțit în două clase: unii sunt fiii luminei și ai zilei iar

alții sunt fiii nopții și ai întunerecului. I Tesal. 5:5.

După cum Domnul Isus Hristos a venit lumină în lume, Ioan 8:12 tot la fel aceia cari îl urmează pe El, dreptul li s'a dat ca să fie numiți „lumina lumii.“ Mat. 5:14. Cum o lumină trebuie să lumineze și cum întunerecul caută să învâle lumina, o luptă se naște între lumină și întunerec. Lumea este stăpânită de puterea întunerecului și această putere se vede în toate ramurile vieții din lume. Pretutindeni păcatul și întunerecul și face adepți și aceștia luptă din toate puterile ca să stingă lumina. Atât de mare a fost puterea întunerecului, că a putut să pună pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu. Luca 22:53. De aceea lupta pe care o dă această putere împotriva fiilor lui Dumnezeu, este grozavă. Și dacă în această luptă nu ar veni în ajutorul copiilor lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, care să-i mângâie și întărească, de sigur, ei ar fi biruiți de puterile întunerecului. Ioan 16:7 Fapte 1:8.

Dacă privim în această lume care este noaptea întunecoasă a păcatului, nu putem să facem altceva decât să strigăm împreună cu Psalmistul: „Ochii îmi varsă șiroaie de ape, pentru că Legea Ta nu este păzită.“ Psalm. 119:136. Dacă privim cum oamenii își petrec la întunerec săvârșind cele mai odioase păcate, trăind în chefuri și beții, etc. și dacă ne gândim că împotriva celor ce petrec astfel nu se spun atâtea rele ca împotriva celor ce petrec lângă Sf. Scriptură, apoi ne gândim că ei pot petrece în liniște și neconturbați de nimeni, trebuie să plângem și aceasta ca să se împlinească Cuvântul Domnului care zice: „Adevărat vă spun că, voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.“ Ioan 16:20. Și în fine trebuie să plângem fiindcă puterile păcatului se războiesc cu noi, ele luptă în persoana noastră, ele ne urmăresc la fiecare pas și numai o clipă dacă nu suntem treji și nu veghem, păcatul și întunerecul ne produce rane și ne lasă amărăciuni în viață. Mat. 26:75.

Din toate cele de mai sus, noi putem vedea limpede că în această noapte întunecoasă, copiii lui Dumnezeu trebuie să plângă. Aceasta este pentru ei noaptea de plâns care va fi urmată de dimineata unei zile de bucurie și fericire vecinică. Mat. 5:4. Luca 16:25, Psalmistul zice: „Seara vine plânsul, iar dimineata veselie.“ Cum însă plânsul nu este o pricină de bucurie ci mai degrabă de întristare, fiecare ar dori să știe cât mai este să petrecem în această noapte întunecoasă? În această privință Domnul ne zice: „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea

cocoșilor, sau dimineata.“ Marcu 13:35.

După cum vedem din cele de mai sus, noaptea era împărțită în patru străji: straja întâi era seara și ținea până la miezul nopții, a doua începea la miezul nopții și ținea până la cântatul cocoșilor, a treia începea la cântatul cocoșilor și ținea până dimineata, a patra începea dimineata și era urmată de ziua. Astfel eu cred că, Domnul Isus Hristos făcuse aluzie la cele patru străji în legătură cu venirea Sa, voiește să ne arate că și în privința duhovnicească ele își au rostul lor și că noaptea această întunecoasă este împărțită în patru straie. Straja întâi eu cred, că a început imediat după înălțarea Domnului și umplerea credincioșilor cu Duhul Sfânt, când ei au început să sufere mari prigoniri din cauza credinței lor și au trebuit să plângă. Ioan 16:20. Și aceasta este ceea ce a zis Psalmistul: „Seara vine plânsul...“ A doua strajă a început la miezul nopții, atunci când întunerecul este mai adânc și atunci când lumea doarme mai bine, și aceasta ar fi reformația lui Luther, care a zguduit lumea din somnul păcatului. A patra strajă care a început la cântatul cocoșilor, ar fi semnele cari arată venirea lui Isus Hristos căci cocoșul când se apropie ziua, cântă; așa și aceste semne ne vestesc venirea Domnului Isus. Mat. 24:3-14. Straja a patra a început dimineata, și aceasta este dimineata de veselie în care vine Domnul Isus. Ori cum am căuta însă să împărțim cele patru străji, trebuie să ajungem la convingerea că noi astăzi ne aflăm foarte aproape de terminarea acelei nopți întunecoase și de apropierea zilei lui Dumnezeu. Ap. Pavel ne spune: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua.“ Rom. 13:12. Și dacă voim să întrebăm străjerul, putem să-i zicem: „Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule mai este mult din noapte?“ Străjerul răspunde: „Vine dimineata și este tot noapte.“ Isaia 21:11,12.

Astfel chiar dacă este noapte, chiar dacă nu s'au terminat lucrurile întunerecului și n'au pierit, totuși vine dimineata. Și aceasta este „este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit.“ Habac. 2:3. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.“ Evreii 10:37.

În fața acestor lucruri se ne punem acum întrebarea: Cum îl așteptăm noi? Nu voim să vorbim despre lumea care doarme, fiindcă ea nu-L așteaptă, decât voim să vorbim despre aceia cari cred că îl așteaptă, fiindcă mulți și dintre aceștia nu-L așteaptă cum trebuie. Unii crezând că El zăbovește să vină, încep a bate pe tovarășii lor, ei încep a mânca și a

bea cu bețivii; cu alte cuvinte sunt împotriva celor ce strălucesc în sfințenie și cari sunt puși în slujba Domnului, petrecându-și, în același timp viața împreună cu cei răi. Unii ca aceștia vor avea soarta făra-nicilor. Mat. 24:48-51. Alții sunt cari în acesta timp, caută să-și satisfacă plăcerile lumesti, îngreunându-și inimile cu grijurile vieții acesteia și cu îmbuibă-bările de mâncări și băuturi. Aceștia încă nu vor avea parte cu Domnul. Luca 21:34. Alții îl așteaptă însă fără a se pregăti ca să aibă candela plină cu unt-delemn. Aceștia la fel nu vor avea parte cu El. Mat. 25:1-13. Mai sunt apoi cei ce privesc înapoi ca femeia lui Lot. Luca 17:32. Cei ce nu lucrează cu talantul pe care l-au primit dela Domnul. Mat. 25:24-30. Și apoi cei ce lucrează, dar rău. I Cor. 3:10-15. etc. Nici unul din aceștia nu se va putea bucura de dimineața venirii Domnului Isus Hristos, de slobozenia măreață

a fiilor lui Dumnezeu. Rom. 8:21. În ziua aceea toți lucrătorii leneși sau răi, vor fi gonți dela fața Domnului. Mat. 7:21-23. 25:26. La fel vor fi gonți și aceia cari n'au înțeles dragostea și mila prin jertfă. Mat. 25:41-46. etc.

Și acum scumpe frate și soră, privind cu ochii noștri cei spirituali, putem să vedem că apucă puțin să se lumineze de ziuă, adică, încep a se ivi zorile dimineții vecinice. Te rog, cercetează-te cu deamănuntul pe tine și vezi în ce stare te va găsi răsărirea Soarelui dreptății, care încurând va începe să-și trimită razele Sale puternice și să risipească norii aceștia groși întunecați ce stau astăzi deasupra lumii. Ești gata pentru venirea Lui? Poți tu zice împreună cu Duhul și Mireasa Lui: „Amin! Vinio Doamne Isuse!”

GH. BRADIN

Lecțiuni biblice

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 1 Febr. Avram caută pacea. Gen. 13:1-9.
 Mar. „ 2 „ Domnul Isus dă pacea. Ioan 14:27-31.
 Mer. „ 3 „ Creștinul e chemat la pace. Ebr. 12:14-17.
 Joi „ 4 „ Creștinul trăiește în pace Rom. 12:17-21.
 Vin. „ 5 „ Creștinul e păzit de pace. Filip. 4:4-7.
 Sâm. „ 6 „ Pacea e rolul înțelepciunii. Iacob 3:13-18.
 Duminică în 7 Februarie: Avram și Lot. Gen. 13:1-13
 Iacob 3:13-18.

Cuv. Aur. Gen. (I Moise) 13:8,

Cuvânt Adevărat. Acela care trăiește și lucrează pentru pace, e copilul lui Dumnezeu.

Avram și Lot. Atât Avram cât și Lot (nepotul său) erau oameni foarte bogați. Cum locul în care locuiau nu le era de ajuns la amândoi, între păzitorii vitelor lui Avram și între păzitorii vitelor lui Lot, s'a născut ceartă. Cearta aceasta putea să tragă într'insă foarte ușor atât pe Avram cât și pe Lot. Dar Avram ca un bărbat înțelept și temător de Dumnezeu, a înconjurat cearta. El a văzut că cearta nu le-ar aduce decât numai pagube. De aceea el a pus pe Lot să-și aleagă partea pe care o voiește el și i-a propus să se despărțea dela olaltă. Decât în ceartă, mai bine să fie despărțiți unul de către altul.

Lăcomia lui Lot. Lot nu a dat dovezi de atâtea înțelepciune cât a avut Avram. Pus să-și aleagă locul care voiește, el și-a ales partea cea mai mănoasă. Datorința lui și respectul pe care trebuia să-l aibă față de Avram (unchiul său) ar fi trebuit să-l facă a alege partea cea mai slabă sau să lase unchiului său alegerea. Dar pentru că nu a făcut aceasta, Lot a avut parte de multe dureri, fiindcă oamenii din ținutul pe care l-a ales, erau foarte răi și păcătoși.

Înțelepciunea adevărată. Ap. Iacob face deosebire între înțelepciunea care vine dela Dumnezeu și aceea care vine dela diavolul. El ne arată că aceea înțelepciune care este lipsită de roadele Duhului Sfânt, și lasă în urma ei, pizma, cearta și tulburarea, nu este înțelepciunea care vine dela Dumnezeu. În c. 3 la v. 17, el arată cum lucrează înțelepciunea care vine dela Dumnezeu.

Intrebări: Ce rudă (neam) a fost Avram cu Lot? Ce s'a iscat între păzitorii vitelor lui Avram și a lui Lot? Cine a potolit cearta? Cum a fost cearta potolită? Ce loc și-a ales Lot? A fost el fericit în acel loc? De ce n'a fost fericit? Cum e înțelepciunea care vine de sus?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 8 Febr. Tăierea împrejur. Gen. 17:9-14.
 Mar. „ 9 „ Avram tăiat împrejur. Gen. 17:23-27.
 Mer. „ 10 „ Domnul Isus și tăierea împrejur. Ioan
 7:21-23.
 Joi „ 11 „ Pierderea însemnătății tăierii împrejur. Fapte
 15:23-29.
 Vin. „ 12 „ Oameni netăiați împrejur. Fapte 7:51-53.
 Sâm. „ 13 „ Adevărata tăiere împrejur. Rom. 2:25-29.
*Duminecă în 14 Februarie: Tăierea împrejur. Gen. 17:9-14
 Fapte 15:22-29. Rom. 2:25-29.*

Cuv. Aur. Galat. 5:6

Cuvânt Adevărat. Numai o tăiere împrejur a inimii în duh este plăcută lui Dumnezeu.

Tăierea împrejur. Fiindcă Dumnezeu a închiat un legământ cu Avraam, a pus ca semn acestui legământ, tăierea împrejur. Toți copiii de parte bărbătească trebuia să fie tăiați împrejur în ziua a opta. Atât de mare era porunca tăierii împrejur, că pe Moise din cauză că avea copilul netăiat împrejur, Domnul a căutat să-l omoare; numai după ce copilul a fost tăiat împrejur, s'a potolit mânia Domnului. Mai târziu porunca tăierii împrejur a fost întărită și prin lege.

Tăierea împrejur în N. Testament. În timpul apostolilor, s'au sculat unii din secta fariseilor cari au crezut și au început a învăța că Neamurile cari au crezut trebuie să fie tăiate împrejur și să păzească Legea. Lucrul acesta a dat mult de gândit apostolilor, cari în urmă convocând un sfat, au căzut de acord în unire cu Duhul Sfânt, că astfel de lucruri să nu mai fie păzite din lege, fiindcă s'a dovedit că ele nu pot aduce nici o sfințire în viața aceluia care le practică.

Adevărata tăiere împrejur. Poporul Iudeu care a) vea tăierea împrejur pe din afară, era lipsit de aceeași tăiere împrejur pe care Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu o face înlăuntru. Ștefan le spune că ei sunt oameni netăiați împrejur la inimă și urechi. De aceea Duhul Sfânt a găsit cu cale, să ne arate o altă tăiere împrejur. O tăiere împrejur nefăcută de mâna omenească ci lucrată de Duhul Sfânt, nu din afară în carne ci în inimă. Și aceasta este adevărata tăiere împrejur plăcută lui Dumnezeu. Dumnezeu laudă o astfel de tăiere împrejur.

Intrebări: Cine a primit tăierea împrejur mai întâi? Spre ce a servit ea? Când a fost socotită credința lui Avraam ca neprihănire: înainte sau după tăierea împrejur? Are astăzi valoare tăierea împrejur? Care este adevărata tăiere împrejur? Cine face astăzi tăiere împrejur?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 15 Febr. Lot și ginerii săi. Gen. 19:12-14.
 Mar. „ 16 „ Zăbovirea lui Lot. Gen. 19:15-16.
 Mer. „ 17 „ Porunca ce le-a fost dată. Gen. 19:17-22.
 Joi „ 18 „ Nevasta lui Lot privește înapoi. Gen. 19:23-29.
 Vin. „ 19 „ Să nu privim înapoi. Luca 17:26-37.
 Sâm. „ 20 „ Cine privește înapoi se pierde. Luca 9:57-62
*Duminecă în 21 Februarie: Nimicirea Sodomei și a Gomorei.
 Gen. 19:12-29. 11 Petru 3:1-13.*

Cuv. Aur. II Petru 3:7.

Cuvânt Adevărat. „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu“. Luca 9:62.

Sodoma și Gomora. Aceste două cetăți au fost foarte neplăcute lui Dumnezeu din cauză că locuitorii lor, erau din cale afară de păcătoși. Cele mai urâte și scârboase păcate s'au petrecut în mijlocul acestor cetăți, păcate cari au ajuns până la Dumnezeu, de aceea El și-a pus în gând să le piardă împreună cu tot ce se află în ele.

Familia lui Lot. Lot a avut familie, care s'a compus dintrânsul, nevasta lui și cele două fiice ale lor, cari erau logodite. Oamenii aceștia au avut foarte mult de suferit în mijlocul acestor cetăți și Lot își muncea sufletul în mijlocul acelor păcătoși. El a fost înștiințat despre peirea acelor cetăți și a vorbit cu ginerii săi căutând să-i convingă la aceasta, dar n'a putut. Astfel a trebuit să iasă din Sodoma, numai el cu nevasta-sa și cele două fiice ale lor. Nevasta lui Lot, neascultând porunca ce le-a fost dată, a căutat înapoi și s'a prefăcut într'un stâlp de sare. Ea servește ca o icoană tuturor ce apucă pe calea Domnului și cari caută iarăși înapoi la cele ce au părăsit.

Nimicirea Sodomei și a Gomorei în legătură cu nimicirea lumii.

Domnul a nimicit cetățile Sodoma și Gomora și tot ce a fost în ele trimițând asupra lor foc din cer și pucioasă. Apos. Petru ne arată că încă odată Domnul va trimite foc, dar nu parțial, ci un foc general, care va aprinde și va arde întreg cerul și pământul. După cum plata păcatului Sodomei și Gomorei a fost nimicirea prin foc și pucioasă, tot astfel plata păcatului acestei lumi care nu vrea să slujească lui Dumnezeu, va fi „focul din ziua de judecată și de peire a oamenilor nelegiuți.“

Intrebări: Au fost păcătoase cetățile Sodoma și Gomora? Cine s'a găsit în ele drept? Au crezut ginerii lui Lot cele ce le-a vorbit el în legătură cu peirea acelor cetăți? Cine a privit înapoi? Cine s'a pre-

făcut în stâlp de sare? Poate azi creștinul să privească înapoi? etc.

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 22 Febr. Dumnezeu încearcă pe Avraam. Gen. 22 : 1-6.
 Mar. „ 23 „ Avraam aduce jertfă pe Fiul său. Gen. 22 : 7-12.
 Mer. „ 24 „ Dumnezeu jertfește pe Fiul Său. Ioan 4 : 7-10.
 Joi „ 25 „ Hristos a murit pentru păcătoși. Rom. 5 : 1-8.
 Vin. „ 26 „ Prin moartea lui Isus suntem împăcați. Rom. 5 : 9-11.
 Sâm. „ 27 „ O jertfă vie. Rom. 12 : 1-2.
Duminecă în 26 Februarie: Isac adus jertfă. Gen. 22 : 1-19 I Ioan 4 : 7-10.

Cuv. Aur. Ioan 3:16.

Cuvânt Adevărat. Acela care și-a devotat viața lui Isus Hristos, se jertfește pe sine trăind pentru Dumnezeu.

Avraam pus la încercare. Dumnezeu a voit să pună încercare credința lui Avraam și pentru aceea a cerut dela el jertfă pe fiul său Isac. Avraam fără să șovăiască câtuși de puțin, fără ca să se îndoiască de făgăduințele lui Dumnezeu, acutată ca să facă în tocmai cum s'a poruncit. Inșă în clipa când a căutat să injunghie pe fiul său să să-l pună pe altarul de jertfă, Domnul l-a oprit a face aceasta.

Dumnezeu jertfește pe Fiul Său. După cum Avraam Fa adus jertfă pe fiul său Isac, la fel Dumnezeu a adus jertfă pe Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos. Dacă însă prin jertfirea lui Isac Avraam era pus la încercare prin jertfirea Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeu Și-a arătat dragostea Lui cea mare față de noi, deschizându-ne porțile mântuirii. Avraam a iubit pe Dumnezeu și din dragoste față de El = la cererea Lui = a fost gata a jertfi pe fiul său. Dumnezeu ne-a iubiți fiindcă nici o ispășire nu se putea face pentru păcatul nostru, Dumnezeu a făcut ispășirea, prin jertfa Fiului Său.

O jertfă vie. Dacă Domnul Isus S'a jertfit pentru noi, și noi suntem datori să ne jertfim pentru El și pentru copiii lui Dumnezeu. Corpul nostru trebuie junghiat în firea lui păcătoasă ca astfel să putem trăi într-un corp nou, care se înouiește spre sfințirea după chipul Celui cu l-a făcut. Spre o asemenea jertfă caută Dumnezeu, cu plăcere în zilele de azi. Să lăsăm deci să ardă din noi tot ceea ce nu este după voia lui Dumnezeu, ca astfel să putem sta înaintea Lui, ca niște oameni sfinți și neprihăniți.

Intrebări: A pus Dumnezeu la încercare credința lui Avraam? Cum a fost pus Avraam la încercare? Pe cine a adus el jertfă? Pe cine a jertfit Dumnezeu pentru nou? Noi trebuie să aducem lui Dumnezeu vre-o jertfă în zilele de azi? Ce fel de jertfă cere Dumnezeu dela noi?

Aviz

Se aduce la cunoștință că la redacție se găsesc de vânzare următoarele cărți: Studiul în Apoc. 10 lei, Memoriile de credință 10 lei, Raportul lui Pilat 10 lei, Cartea de cântări cu 400 de cântări, cu note 160 lei, fără note 50 lei, Biblii de masă, în pânză 160 lei, în carton 130 lei; iar de buzunar cu trimeteri 100 lei. Noul testament cu psalmi, în pânză fin 40 lei, în pânză hârtie groasă 25 lei, în carton 20 lei.

Doritorii se pot adresa printr'o carte poștală la redacție, Buc. II str. Gr. Manolescu 13.

Comenzile se trimit numai cu ramburs. Poșta îl privește pe cumpărător.

Se recomandă a se comanda mai multe exem. pentru că poșta fie pentru 1, fie pentru 10 exem. tot 20 lei costă.

*

Toți abonații, cari nu și-au achitat abonamentul pe 1956, sunt rugați ca până la data de 20 Februarie să-și achite abonamentele. Celor ce până la această dată nu-și achită abonamentul, la această data li se oprește revista.

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele comune: jud. Arad, comuna Corbești 2, com. Roșia-

nouă. 1. Pentru toate binecuntat să fie Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.